ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 6ης Ιουνίου 2002 [1]

1. Στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής λόγω παραβάσεως κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 98/5/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 1998, για τη διευκόλυνση της μόνιμης άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος σε κράτος μέλος διάφορο εκείνου στο οποίο αποκτήθηκε ο επαγγελματικός τίτλος [2], έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 16 της ανωτέρω οδηγίας, η προθεσμία μεταφοράς αυτής στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 14 Μαρτίου 2000.

3. Η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής ορίζει: «Τα κράτη μέλη θεσπίζουν τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς την παρούσα οδηγία το αργότερο μέχρι τις 14 Μαρτίου 2000. Ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά». Μη έχοντας λάβει, μέχρι την ημερομηνία εκείνη, καμιά πληροφορία σχετικά με τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας, η Επιτροπή απηύθυνε, στις 8 Αυγούστου 2000, έγγραφο οχλήσεως προς τη Γαλλική Δημοκρατία. Με έγγραφο της Μόνιμης Αντιπροσωπείας της Γαλλίας, της 16ης Νοεμβρίου 2000, η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε παραπέμποντας σε προσχέδιο νόμου σχετικό με τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας. Στις 24 Ιανουαρίου 2001 η Επιτροπή απηύθυνε στη Γαλλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη τάσσοντας τελευταία προθεσμία δύο μηνών προκειμένου να συμμορφωθεί στην υποχρέωση μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας.

4. Δεν αμφισβητείται ότι κατά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής δεν είχαν εισέτι θεσπιστεί οι αναγκαίες για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις. Βεβαίως, όπως ακριβώς έπραξε κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία, η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι έχει ήδη κινηθεί η σχετική νομοθετική διαδικασία. Όμως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το καθοριστικό για την εκτίμηση της υπάρξεως παραβάσεως κράτους μέλους στοιχείο είναι η κατάσταση όπως αυτή παρουσιάζεται κατά την εκπνοή της καθορισμένης με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας [3]. Δεδομένου ότι κατά την ημερομηνία εκείνη η οδηγία δεν είχε εισέτι μεταφερθεί στο γαλλικό δίκαιο, πράγμα που η Γαλλική Κυβέρνηση ουδόλως αμφισβητεί, η παράβαση είναι αποδεδειγμένη.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 77, σ. 36.

3 — Βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση της 7ης Μαΐου 2002, C-364/00, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 2002, σ. I-4177).

Επί των δικαστικών εξόδων

5. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της Γαλλικής Δημοκρατίας και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Πρόταση

6. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ως εξής:

«1) Η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 98/5/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 1998, για τη διευκόλυνση της μόνιμης άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος σε κράτος μέλος διάφορο εκείνου στο οποίο αποκτήθηκε ο επαγγελματικός τίτλος, έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.»